

LONE DIANA JØRGENSEN

Kram i krogene

LæseLyst 8

Personerne:

Lise Hansen, fortælleren

Hendes far

Hendes mor

Karen, hendes søster

Tove, hendes søster

Anders, hendes kæreste

Marianne, skole-kammerat

Anne, kontor-elev og kollega i firmaet

Copyright © Lone Diana Jørgensen,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsidefoto: Erik Petersen, Polfoto
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2005
1. oplag 2005
ISBN: 87-89793-30-7

Historien foregår i København i 1964

“Kommer Anders i aften?” spurgte min mor, mens vi spiste aftensmad.

“Nej, hans far har fødselsdag,” svarede jeg og mosede en kartoffel i sovsen.

“Er *du* ikke blevet invi...?”

Jeg vendte hånd-fladen mod hende som et stop-signal.

Hun så på mig med løftede øjenbryn.

Jeg vidste, hvad hun tænkte. Nemlig, at jeg ikke var fin nok til at blive indbudt. Men hun tog fejl. Jeg *var* blevet indbudt. Men jeg havde sagt nej tak. Anders, min kæreste, havde ellers plaget mig. Men jeg havde bildt ham ind, at jeg havde mange lektier for. Både engelsk og tysk stil og matematik. Jeg havde nok om ørerne. Desuden skulle jeg snart til termins-prøve.

Der var en masse, jeg skulle nå. Sagde jeg.

Nå ja, helt løgn var det ikke. Det med termins-prøven var sandt nok. Og det var vigtigt at klare den godt. Jeg skulle nemlig snart søge arbejde.

Som kontor-elev. I annoncerne stod der: 'Vedlæg de seneste termins-karakterer.'

I virkeligheden var det fordi jeg ikke havde lyst. Slet og ret. Jeg var ikke meget for at møde fremmede mennesker. Især ikke, når de var så anderledes end dem, jeg kendte. Der ville komme både onkler og tanter. Venner og forretnings-forbindelser. Og de var alle sammen noget ved musikken. Ikke simple arbejdere som min familie, men arbejds-givere ligesom Anders' far.

Efter hvad min far sagde, var arbejds-givere det værste af alt. For hvem var det, der udnyttede arbejderne? Hvem var det, der sad på flæsket og megede deres egen kage? Hvem boede i de store huse og kørte i dollar-grin? Sgu ikke arbejderne!

Som ung havde min far været sømand og havnearbejder. Og glødende kommunist. Han var aldrig i tvivl om, hvor han skulle sætte sit kryds, når der var valg. Det burde min mor heller ikke være, mente han. Så hun holdt mund med, at hun engang havde stemt på de konservative. Deres leder var nemlig så pæn. Jeg vidste det, men jeg var ikke den, der løb med sladder. Når min far først kom i udbrud, var

det lige før, billederne faldt ned fra væggen. Det var bedst ikke at tirre ham. Det var vi enige om, min mor og jeg.

Ellers var det så som så med enigheden. Min mor kunne ikke forstå, at jeg ikke var noget barn længere. Jeg var *teenager*! Helt ærligt, til sommer fyldte jeg sytten. Til sommer gik jeg ikke i skole mere. Til sommer ville jeg tjene penge, rigtige penge. Ikke en klat-skilling som den jeg fik ved at arbejde i en bagerbutik et par gange om ugen.

Jeg slog med nakken og stak til frikadellen på min tallerken.

"Jeg er faktisk blevet inviteret," vrissede jeg.

"Hvorfor er du så ikke ...?" begyndte hun.

"Lad nu tøsen være i fred," kom det fra min far.

Han havde stadig blæk på fingrene. Kugle-pennen lækkede, da han udfyldte tips-kuponer. Det gjorde han hver onsdag. Han trillede en tændstik-æske med 1-X-2 skrevet på siderne hen over bordets voksdug. Han lod skæbnen råde. Med mindre altså det var fodbold-hold, han kendte. Hver onsdag lyste hans øjne af håb, når han gik i kiosken med kuponerne. Og han lovede min mor og mig guld og grønne